

Fjerdedele tilfaldt den virkelige Kollektør. Naar saa den, der fik Kollektionen at bestyre, i Forvejen enten var Kollektør eller bestyrende andre Kollektioner, fik han en ikke ringe Indtægt derigennem, og den nye Kollektør, der havde faaet Kollektionen tildelt, fik en Indtægt — den være stor eller ringe, den var i Almindelighed ret ringe —, og fik den uden det allermindste Arbejde, uden overhovedet at have det fjerneste med Lodsedlernes Salg eller Fornylse at gøre. Jeg har i sin Tid modsat mig dette; jeg har, da jeg havde den Ære at være Finansminister, bestemt, at ingen maa faa en Kollektion tildelt uden selv at bestyre den, og jeg vilde gerne tillade mig at spørge den højtærede Finansminister; om han ikke kan tiltræde dette, om han ikke vil mene, at det er et rigtigt Princip, at faar man en Kollektion, skal man ogsaa selv bestyre den. Naturligvis, hvis en Kollektør bliver syg eller bliver meget gammel og ikke mere magter Arbejdet, saa er det jo ikke Meningen, at man vil tage Kollektionen og Indtægten fra ham, men det skal være Undtagelsen. Den slette Ordning, som blev indført i en vis Tid, at Folk kunde have Kollektioner uden selv at bestyre dem, den bør man fravige.

Det er saadanne Spørgsmaal, det vilde have været naturligt at fremføre i et Udvalg, som jo nu ikke kommer, og det er, som sagt, ikke min Mening at lægge nogen Sten i Vejen for den højtærede Finansminister, undtagen det skulde være ganske uomtvistelig politisk nødvendigt, men dette er jo en Sag, som jeg er vis paa, den højtærede Finansminister tager ganske upolitisk.

Tør jeg endnu sige om selve Kollektørordningen, at det kunde ikke have været urimeligt, om et Udvalg havde beskæftiget sig med denne i al Almindelighed. For mig staar det saaledes, at hele denne Ordning er overmaade lidt anbefalelsesværdig. Det havde været heldigt, om man havde forsøgt at komme bort fra den. Den er meget dyr, og den tilfredsstillende i Virkeligheden ikke Publikum, i alt Fald ikke i de store Byer, navnlig en stor By som København. Den er dyr. Tænker man sig alle de Lodsedler, som den højtærede Finansminister her bebyndiges til at forøge Lotteriet med, anbragt og solgt, antager jeg, at Lotteriet vil give omtrent 6 Mill. Kr. indbefattet Stempelskatten til Staten, men selve Administrationen med Kollektioner og Klasselotteriinspektoratet vil koste omtrent 2 Mill. Kr., d. v. s., at en Trediedel af Indtægten gaar med til Administration. Det maa dog vist enhver indrømme, er kolossalt meget. Man kan til Fordel for denne Ordning

naturligvis anføre, at man hjælper mange Mennesker, man hjælper dem gennem Kollektioner, men det er jo endelig ikke noget, der har med Lotteriet som saadant at gøre, det kan enhver se. Det kan man gøre paa anden Maade. Man kan ogsaa gøre det paa denne Maade, men det er noget, man er kommet ind paa i Tidernes Løb, og som slet ikke var Meningen fra Begyndelsen med denne Ordning af Klasselotteriet. Da var det Meningen, at man skulde have Steder, hvor Folk kunde købe deres Sedler og faa dem fornyet paa en praktisk Maade, og det skulde ikke koste for meget. Men nu er man kommet ind paa en meget dyr Administration. Her i København vilde det være langt fordelagtigere for Staten og meget bekvemmere, om man havde et offentligt Kontor med tilstrækkeligt Personale, hvor Folk kunde købe deres Lodsedler og faa dem fornyet og muligvis ogsaa faa de smaa Gevinster udbetalt, dem, som nu Kollektørerne udbetaler, endda maaske i noget videre Omfang — i Øjeblikket er det jo saaledes, at de store Gevinster maa hæves i Finanshovedkassen eller i Provinsen paa tilsvarende Steder, medens, som sagt, Kollektørerne udbetaler de smaa. Et saadant offentligt Kontor kunde opretholdes for langt, langt mindre, end der her er Tale om, og Folk kunde komme dør paa alle Tider af Dagen; der kunde som paa andre Kontorer være aabent i en 6 Timer hver Dag; saa vilde alt gaa paa den nemmeste Maade. Dette gælder naturligvis i de store Byer, allermest i København, og jeg tror, at det vilde være overmaade praktisk, om man i mindre Byer lagde Kollektionerne i Tilknytning til enten et Toldkontor, et Postkontor eller lignende. Alt vilde derved komme ind i en ganske anderledes god Ordning. Nu er det ingenlunde min Hensigt at foreslaa, at man ved dette Lovforslag skulde indføre noget saadant, men jeg beklager, at alle disse Spørgsmaal, som i og for sig kunde rejses med Hensyn til Lotteriet, i Virkeligheden slet ikke kommer frem nu, da man dog til en vis Grad gaar til en Omordning af Lotteriet ved denne overordentlig store Forøgelse.

Jeg skal endnu kun sige med Hensyn til det Spørgsmaal, som her er ført frem af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Martin Olsen), nemlig Koloniallotteriet, at jeg ser Sagen saaledes, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet havde ingen moralske Betæneligheder overhovedet ved Lotterier, kunde heller ikke have det overfor Koloniallotteriet, forstod jeg. Dette skal jeg ganske lade ligge. Heller